

רעפ 42872-10-25 - ל' ע' נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 42872-10-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: ל' ע'
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ד' מרשק מרום, ע' דרויאן-גמליאל ו-ע' עאסי) בעפ"ג 19821-04-25 מיום 29.09.2025
בשם המבקש: עו"ד מיכאל עירוני

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ד' מרשק מרום, ע' דרויאן-גמליאל ו-ע' עאסי) בעפ"ג 19821-04-25 מיום 29.09.2025, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר הדין של בית משפט השלום בראשון לציון (כבוד השופטת הבכירה ט' אוסטפלד נאווי) בת"פ 61288-12-22 מיום 12.03.2025.

הרקע לבקשה והבקשה

1. ביום 13.12.2023 המבקש הודה בעובדות כתב אישום מתוקן, שייחס לו שתי עבירות של תקיפה סתם של בת-זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת-זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק; ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק. על פי המתואר בכתב האישום המבקש תקף, במספר הזדמנויות שונות, את המתלוננת - רעייתו ואם חמשת ילדיו הקטינים. עוד תואר בכתב האישום המתוקן, כי המבקש איים על המתלוננת באמצעות מסרונים ששלח לטלפון הנייד שלה.

2. ביום 20.01.2025 התקיים דיון בפני בית משפט השלום, במסגרתו השמיעו הצדדים את טיעוניהם
עמוד 1

לעונש. בתום הדיון, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין העונש, מצא בית המשפט להורות על הגשת חוות-דעת מטעם הממונה על עבודות השירות בעניינו של המבקש. חוות דעת כאמור הוגשה ביום 23.02.2025, בגדרה נמצא המבקש "מועמד מתאים לעבודת שירות במגבלות".

3. ביום 12.03.2025, ולאחר שהוגשו שני תסקירי שירות מבחן, ניתן גזר הדין בעניינו של המבקש, במסגרתו עמד בית משפט השלום על הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו, ובהם שלמות גופה של המתלוננת, בטחונה ושלמות נפשה. בית המשפט מצא להדגיש כי הפגיעה האמורה מתעצמת נוכח העובדה שמדובר היה בהתנהלות חזרתית, תוקפנית ומשפילה, בה נקט המבקש כלפי המתלוננת. עוד הודגשה העובדה כי המעשים בוצעו במסגרת הזוגית, בביתם המשותף של הצדדים. בהמשך, עמד בית משפט השלום על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע המבקש, ומצא להעמיד את מתחם העונש ההולם בין 11 ל-24 חודשים חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

בקביעת עונשו של המבקש בתוככי המתחם, שקל בית המשפט לטובת המבקש את העובדה כי הלה הודה בביצוע המעשים, הביע חרטה ונטל אחריות למעשיו; ופנה באופן עצמאי להליך טיפולי פרטני. כן ניתנה הדעת למצבה הנפשי המורכב של המתלוננת ולטיב היחסים בין הצדדים. מנגד, נשקלה לחובת המבקש העובדה, כי חרף ניסיונות שירות המבחן לרתום אותו להליך טיפולי, הוא המשיך לנקוט בעמדה הגנתית, התקשה לבחון את תרומתו לבעייתיות בדינמיקה שי מערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת ואת חלקיו התוקפניים. עוד נשקלה התרשמות שירות המבחן לפיה הנכונות שביטא המבקש להשתלבות בטיפול היא חיצונית בלבד ונועדה להשפיע על תוצאות ההליך המשפטי; והמלצתו כי לא די בהליך הטיפולי הפרטני כדי לצמצם מהסיכון הנשקף מן המבקש.

בנסיבות המפורטות לעיל, מצא בית משפט השלום לקבוע את עונשו בתחתית המתחם ולהשית על המבקש עונש מאסר לתקופה של 11 חודשים, לצד ענישה נלווית.

4. המבקש מיאן להשלים עם עונשו והגיש ערעור במסגרתו עתר להקלה שתאפשר לרצות את מאסרו בדרך של עבודות שירות. ביום 29.09.2025 בית המשפט המחוזי מצא לדחות את הערעור בקבעו, בין היתר, כי:

"מדובר במסכת אירועי אלימות קשה, כאשר גם אם הייתה אלימות מסוימת מצד המתלוננת - הרי שזו אינה מהווה כל הצדקה למעשים הקשים שכללו, בין השאר, איומים, זריקת מגב, משיכה בשערות ובעיטה בגב. המתחם שקבע בית משפט קמא בנסיבות אלו מקובל עלינו, כאשר אין להסתפק בענישה של עבודות שירות אלא במקרים חריגים בהם אכן קיים למצער פוטנציאל שיקומי מובהק.

לא כך הם פני הדברים בעניינו של ה[מבקש], כאשר התסקירים מעלים תמונה מדאיגה, של אדם אשר לא עבר שינוי, מביע עמדה קורבנית עד היום אשר לחומרת האלימות בה נקט כלפי המתלוננת, ונראה, כי בית משפט [השלום] שקל את כל השיקולים הרלוונטיים בגזרו את העונש. אנו אכן מקבלים את הטענה שקיימת השלכה על הילדים ועל המצב השברירי בעצם שליחתו אל מאחורי סורג ובריה, אך

עולה כי קיים צורך הרתעתי אישי וציבורי ברור במקרה זה, כך שאין מקום להתערבות ערכאת ערעור בעונש".

5. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי שלצדה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע העונש, שמועד תחילת ריצויו קבוע ליום 30.10.2025. בבקשה נטען, כי בענייננו מתעוררים שיקולי צדק ושאלה משפטית החורגת מעניינו של המבקש - מקום בו בית המשפט מבקש חוות דעת מהממונה על עבודות השירות לאחר שמיעת הטענות לעונש, ונוצר אינטרס ציפיה מצד הנאשם, באופן המצדיק התערבות של ערכאת הערעור, תוך שהוא נסמך על פסיקת בית משפט זה בע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל, פסקה י"ג (06.02.2014). כן נטען, כי עניינו של המבקש מעורר שאלה משפטית נוספת - והיא, האם בית המשפט מחויב, על פי תיקון 113 לחוק העונשין, לדון מפורשות בטענות ההגנה בדבר קיומם של סיכויי שיקום, ולנמק האם סיכויים אלו מצדיקים חריגה לקולה ממתחם העונש הראוי. בהקשר זה אף נטען, כי למבקש נגרם עיוות דין משבתי המשפט דלמטה לא דנו בטענותיו אלו ובסיכויי שיקומו. לבסוף, נטען כי הערכאות דלמטה לא נתנו משקל ראוי לנסיבותיו האישיות של המבקש.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

7. כידוע רשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, למשל: רע"פ 26/23 יז'כין נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (31.01.2023)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך על-מנת לדחותה.

8. חרף האצטלה העקרוניתאז המבקש ניסה לשוות לבקשתו, פסיקת הערכאות דלמטה נטועה היטב בנסיבות המקרה הקונקרטי, וככזו אינה חורגת מעניינו הפרטני. ויודגש, בכל הנוגע ל'שאלה העקרונית', בדבר ההלכה הנוהגת עת עסקין בנאשם אשר הופנה לקבלת חוות דעת מטעמו של הממונה לעבודות שירות לאחר שמיעת טענות לעונש כי - אין מדובר בשאלה עקרונית כלל ועיקר - המבקש מנסה לתלות יהבו בעמדה פרטנית שהושמעה בדבר "הפרקטיקה הנכונה [זה]ראויה" כלשון פסק הדין אליו הוא הפנה. ברם, הפניית נאשם לקבלת חוות דעת מן הממונה על עבודות השירות לא מחייבת את בית המשפט, ללא תלות או קשר לשלב בהליך בו הופנה הנאשם (רע"פ 2730/23 רג'בי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (24.04.2023)). יובהר, כי אף לא נעשה עם המבקש אי-צדק בהקשר זה, זאת, בייחוד שעה שבית משפט השלום ציין בהחלטתו, אשר הורתה על הפנייה לקבלת חוות הדעת מטעם הממונה על עבודות השירות, כי היא תיעשה "מבלי לקבוע מסמרות בעניין העונש".

9. גם ב'שאלה העקרונית' הנוספת אותה הציג המבקש, לא מצאתי ממש או כל אחיזה בלשון סעיף 40ד(א) לחוק העונשין. זאת ועוד, ביחס לטענת המבקש כי נגרם לו אי-צדק בכך שלא ניתן משקל מספק לשיקולי שיקום, כמו גם לנסיבותיו האישיות, הרי שטענות אלו דורשת נסיבות חריגות ביותר -

שאין בענייננו - כדי להצדיק רשות ערעור; במקרה דנן מלוא הנסיבות נלקחו בחשבון ובאו לידי ביטוי בהרחבה בפסיקת הערכאות דלמטה. בהקשר זה יודגש, כי מעיון בגזר הדין עולה שהמבקש הופנה במספר הזדמנויות להליכים טיפוליים-שיקומיים על-ידי שירות המבחן, אך הלה לא התמיד בהתייצבותו בפגישות שנקבעו עמו ולא יצר קשר לתיאום פגישות נוספות, הגם שהתבקש לעשות כן.

10. בקשת רשות הערעור נדחית אפוא, ומשכך מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע. לפני ולפנים משורת הדין, בנסיבות המתוארות בבקשה לעיכוב ביצוע, מועד התייצבותו של המבקש למאסר נדחה ליום 06.11.2025.

ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ו (28 אוקטובר 2025).

חאלד כבוב
שופט